

VIKTOR KRÁTKÝ: ALI BBABA A ČTYŘICET POLITIKŮ

Aktuální politická satira se u nás pozvolna vytratila jak z veřejnoprávních médií, tak z médií vlastněných různými vlivnými skupinami či přímo politiky. Potřebu zasmát se a odreagovat napětí z nejrůznějších afér veřejného života a traumatizujících zpráv dnes tedy saturuje ponejvíce internet, který tak ovšem činí nahodile, nesystematicky a s kolísavou úrovní.

Naproti tomu satirická novela *Ali Bbaba a čtyřicet politiků* nabízí - samozřejmě s velkou nadsázkou - jedinečný souhrn takřka všech významných kauz a skandálů poslední doby.

A že tuzemské politické panoptikum nabízí věru pestrou paletu námětů! Autor Viktor Krátký, který zaujal čtenáře už svou prvotinou *Celebrity ze skladu*, šťastně navázal na domácí satirickou tradici Jaroslavem Haškem počínaje a Michalem Vieweghem konče.

Groteskní podobenství o pokrytectví současné moci autor odvyprávěl živě (takřka výhradně v dialogích), lapidárně a s velkým nadhledem. Na scénu svého příběhu delegoval významné, žijící i nedávno zesnulé veřejné činitele (respektive jejich záměrně rozostřené mediální obrazy), které věrně vystihl dle jejich politického naturelu i způsobu mluvy. Jazyková komika a cit pro parodii jsou dozajista autorovou silnou stránkou. Témata k zesměšnění se pak nabídla sama: politická korektnost, korupce, multikulturalismus, hrozba islamizace...

Důležité je, že autor nikomu zjevně nestrání a že splnil základní kritérium humoristické literatury – je opravdu vtipný. Věřím, že si jeho dílo najde své vděčné čtenáře.

Vzhledem k časové povaze tématu by se k nim mělo dostat co nejdříve.

Doporučuji knihu k vydání.

Jan Nejedlý,
literární kritik a publicista

Jak psal můj předchozí hodnotitel, tak aktuální politická satira se u nás pozvolna vytratila. Jenže proč? Jaký je důvod? Tím důvodem je strach a politická korektnost. Mnoho z nás sice říká, že máme svobodu slova, ale, jaká je to svoboda slova, když se lidé bojí psát? A já myslím, že Viktor Krátký se psát nebojí. Nebojí se ani politicky nekorektních témat, což je v dnešní době velice důležité. Jeho dílo *Ali Bbaba a 40 politiků* je pojato velmi vtipně, satiricky a s nadhledem. Právě takto by měla působit většina spisovatelů. Jenže takových spisovatelů je dnes bohužel jako šafránu. O to více oceňuji skutečnost, že se Viktor do takového díla pustil. Do díla, kvůli kterému může mít problémy. Je snadné psát např. o receptech nebo cestopisech. Ale psát o tom, co působí lidem největší obavy (a dokonce satirickou formou) si v dnešní době vyžaduje notnou dávku odvahy. Tato kniha se nevymezuje proti nikomu a zároveň útočí na všechny politické představitele. Nastavuje zrcadlo a vtipnou formou dohání věci ad absurdum. Určitě stojí za přečtení, a proto tuto knihu velice ráda doporučím i všem svým známým.

Lea Vojteková,
blogerka a redaktorka Distance

ÚVOD NAKLADATELE, ANEB JAK TO VŠE S KNIHOU VZNIKLO

Když jsem dostal první email od autora Viktora s nabídkou na vydání knihy *Ali Bbaba a 40 politiků* a přečetl si – cituji: *Jedná se o politickou satiru namířenou na současné dění v české politické scéně*, pomyslel jsem si – Proč bych měl zrovna já, někomu úplně pro mne neznámému, vydat knihu s tímto tématem, když se o politiku ani moc nezajímám?

Jak jsem však letmo pročítal zasláný vzorek prvních sedmi kapitol *Ali Bbaba*, pobavilo mne to i zaujalo natolik, že mi hned naskakovaly ty pro mne známé a nekonečné „gejíry nápadů“, které se vyskytují pouze v případě, kdy mě něco opravdu spontánně a intuitivně nadchne. Navíc miluji jedinečnost, pozoruhodnost a především, jedná-li se o něco bezkonkurenčního.

Mám na to „čuch“ a to mne baví!

A tak jsem neváhal a Viktorovi obratem (do padesáti šesti minut) odpověděl, kromě jiného: *Líbí se mi to Vaše „povídání“, a pokud jde o tu údajnou odvahu vydat u nás navíc něco tak humorně absurdního, proč i NE, no ne? :-)*

Není to sice můj žánr či šálek kávy, ale změna je vždy dobrá a v ten pravý ČAS! Takže, toto Dílko Vám vydám...

PS: ty obrázky v knize, tam budou doufám také, že? :-) Jsou totiž super! :-)

Za šest dní jsme spolu skypovali, poznali se blíže, alespoň takto na dálku a odsouhlasili si společné vydání této knihy.

Nechci se opakovat tím, co už je uvedeno uvnitř knihy i na její obálce. Tedy to, co vše přede mnou již sepsali o této knize jiní a velice výstižně. Na závěr bych zde rád pouze odcitoval Viktora, autora knihy: *Tato kniha není rozsáhlá, nicméně je navýsost výstižná.*

Úvod REDAKTORKY

Alibaba, na pohled exotické jméno ze známé pohádky se stalo inspirací pro knihu, která v podobě krátkých humorných příběhů popisuje „tak trochu jiný“ pohled na naši současnou politickou scénu.

Přijměme autorovo pozvání a vydejme se spolu s ministrem financí Bakšišem, létajícím duchem Hrabelem, prezidentem Emanem či předákem pravicově nacionalistického hnutí panem Harakirou na zajímavý výlet mezi naše soudobé politické špičky. Čtenáři se mohou těšit na vtipně zpracované příběhy, ve kterých přichází ke slovu řada aktuálních politických kauz a to v podobě, která nevyvolává znechucení, ale naopak úsměv. Knihou prolíná jedno z nejaktuálnějších témat dnešních dnů – uprchlická krize a následná hrozba islamizace. Možná si můžeme myslet, že na naší současné politické situaci nic radikálně změnit nedokážeme, máme však jednu zbraň, kterou nám naštěstí nikdo vzít nemůže – smích a smysl pro humor. Možná nejsme se současným stavem spokojeni nebo nás občas i silně „nadzvedne“, je zde však jedna věc, za kterou musíme být vděční: Můžeme si dělat legraci, můžeme se smát a nahlas říkat, co si myslíme, což v naší historii tak úplně samozřejmé vždy nebylo. Neztrácejme tedy energii stěžováním si na neschopnost našich státních činitelů a využijme jejich práci k tomu, abychom udělali něco pro své zdraví, protože, jak známo, smích léčí. Kniha je čtivá, plná humorných dialogů a po jejím přečtení můžete získat alespoň jednu věc, za kterou lze naši politické elitě vyjádřit upřímný dík – poskytla vám totiž důvod se zasmát. Protože, jak znělo jedno z hesel legendárních Švandrlíkových „pétépáků“, „sranda musí být, i kdyby na chleba nebylo“.

Mgr. Anna Vachudová
odpovědná redaktorka

OBSAH

O autorovi	3
Lektorský posudek 1	5
Lektorský posudek 2	7
Úvod nakladatele, aneb jak to vše s knihou vzniklo.	9
Úvod redaktorky	11
Předmluva	15
Kapitola 1 - Tajná porada	17
Kapitola 2 - Čekání na elitu	23
Kapitola 3 - V Lánském parku	25
Kapitola 4 - Odpoledne v Lánech	35
Kapitola 5 - Ráno na Hradě	41
Kapitola 6 - Posezení v Hotelu	43
Kapitola 7 - Návrhy na mešitu	49
Kapitola 8 - Reakce EU na předložené návrhy	55

Kapitola 9 - Dražba.....	59
Kapitola 10 - Ve jménu Demokracie	67
Kapitola 11 - Na hradním plese	75
Kapitola 12 - Prezidentská večeře.....	87
Kapitola 13 - Za hranicemi všedních dnů.....	95
Kapitola 14 - Kousův sen.....	101
Kapitola 15 - V zajetí.....	107
Kapitola 16 - Čtveráčková bota	111
Kapitola 17 - Amíci	113
Kapitola 18 - V Moskvě	117
Kapitola 19 - Vysvobození.....	119
Kapitola 20 - Odloženo prozatím.....	123
Kapitola 21 - Muslimské dny v Teplicích.....	129
Připravujeme: IMIGRANT	135

PŘEDMLUVA

Je bezesporu, že žijeme v pohnuté době. Jsme neustále vystaveni mediálním masážím, technickým výtvarným civilizace a s tím i rostoucímu stresu z uspěchaného života kolem nás. Dnešní život nám dává na výběr daleko více možností, jak s ním naložit, než dával našim rodičům, o prarodičích nemluvě. Ovšem i zde mají svá nezastupitelná místa lidová rčení ‚Nic není zadarmo‘ a ‚Za všechno se platí‘. A náš životní styl není v tomto ohledu žádnou výjimkou. Tato skutečnost má zásadní dopad na celkovou náladu obyvatelstva a v zemích s nižším finančním příjmem to platí dvojnásob.

I já z jedné takové pocházím, i když už léta žiji na druhém konci světa. Přesto jsem dění v České republice nepřestal monitorovat a aktivně se zajímám o vše, co se v politické sféře mé rodné vlasti děje.

Chtě nechtě musím prohlásit, že ne vždy jsem s postojem našich politiků spokojen. Spíše naopak. Česká republika mi se svými obyvateli přijde jako mladá, naivní dívka, která nemá šťěstí v lásce. Tou láskou mám samozřejmě na mysli českou politickou elitu. Kde se to ve mně bere? Snad vrozený patriotizmus, snad dávné vzpomínky z dětství, kdo ví. Jisté je, že od převratu 89 prošla naše země velkými změnami a nikoli všechny se zdárně vydařily a byly ku prospěchu celého národa.

Každý na tyto změny reaguje samozřejmě jinak. Jsou lidé, kterým vyhovuje vše tak, jak to je, a na druhou stranu existují jednotlivci, kterým by se žádné zřízení nezdálo dost dobré. Pravda, jak už to bývá, leží někde mezi tím.

Existuje však jedna z mála věcí, která dokáže českou populaci z převážné většiny stmelit. Tou věcí samozřejmě není nic jiného, než humor. Žil jsem v několika zemích, ale ani v jedné jsem se nesetkal s takovou zásobárnou humoru, jaká je k mání u nás. Osobně věřím, že humor pomáhá lidem překlenout se snáze přes složitá období jejich

života. Kolika z nás dokázal spravit náladu Haškův Švejek či Švandrlíkovi Černí baroni?

Za tímto účelem byl tedy napsán Ali Bbaba. Rozhodně není v mém zájmu zdiskreditovat jednotlivé členy české politické scény, neboť spousta z nich to zvládá celkem dobře i bez mé pomoci. Kniha spíše v humorné formě poukazuje na vlastnosti české politiky jako celku. Účelem Ali Bbaby je jen a pouze proměnit nářek ve smích, splín v dobrou náladu a beznaděj v naději; protože jak známo, **s humorem jde všechno líp.**

Autor

PODĚKOVÁNÍ

všem českým politikům za jejich neúnavnou inspiraci
a úpěnlivou snahu o vytvoření unikátního politického spektra,
jenž nás právem řadí mezi hrdé státy EU.

NÁVRHY NA MEŠITU

„Tak, pane kancléři, jakpak nám dopadly naše návrhy na mešitu pro roka Mohameda pro pana Ali Bbabu?“ zeptal se hradního kancléře prezident Eman.

„Dosti nejednotně, mohu-li se tak vyjádřit, pane prezidente.“

„Můžete, pane kancléři. Jen nevím, co tím přesně myslíte.“

„Ono bude lepší, když vás s těmi návrhy seznámím přímo, jestli dovolíte, pane prezidente. Tak například ministr financí Bakšiš je zastáncem tvaru půlměsíce, bez jakékoli fasády a s plátěnou střechou. K tomuto závěru došel prý na základě rozpočtu pro imigranty. Podle něho půlměsíc bude stát méně, než tvar klasických mešit. Za fasádu se také ušetří a navíc jim to prý bude více připomínat domovinu.“

„Hmm, může být,“ naklonil hlavu na stranu prezident Eman. „Poznamenejte si to jako zajímavý názor, pane Mlynáři.“

„Naproti tomu pan ministr pro lidská práva Vícbier prosazuje klasickou rotundu, aby se tam prý vešlo co nejvíce našeho multikulturního národa.“

„To se mi moc nezamlouvá, Mlynáři. Vůbec to není originální, stálo by to daleko více a navíc mi připadá, že Vícbier si chce akorát šplhnout u Bruselu. Vůbec by mne nepřekvapilo, kdyby s podobným návrhem přišla také naše paní ombudsmanka,“ řekl prezident Eman a kopl do sebe velkého Bechera.

„Něco na tom bude, pane prezidente. Ombudsmanka Šarlatová požaduje, aby stavba měla tvar obřího čtverce. Ten bude černý a na něj bude položena zlatá kopule. Kolem ve stejných barvách bude stát u každého rohu minaret a na zdích budou ručně vytesány zlatým písmem stránky z koránu. Vše to má připomínat symbol náboženství a kultury postavených na silných základech.“

„Pojďte sem, pane kancléři a nalejte mi ještě jednu. Dnes udělám výjimku,“ řekl sklesle prezident Eman, koukaje se s hlavou nakřivo smutným výrazem na protilehlou zeď.

„A co tam máme dál,“ zeptal se prezident náhle svého kancléře, když si nalil i do druhé nohy.

„Ministr obrany Komický navrhuje stavbu ve tvaru obdélníku. Svůj nápad podporuje tvrzením, že přestože se bude jednat o muslimský objekt, tento bude vystaven ve jménu multikulturalizmu a když to bude mít obdélníkový tvar, tak návštěvníci uvnitř budou mít lepší šance zaujmout rozdílné pozice. Na jedné straně pro věřící v islám a na straně druhé pro ty méně věřící... v islám.“ Prezident Eman neřekl ani slova, jen si mlčky otřel orosené čelo.

„Dále zde máme návrh pátera Rulíka, aby stavba byla vystavěna ve tvaru obří pyramidy o třech stěnách. Ty prý budou znázorňovat Trojici Svatou, totiž Mohameda, Alláha a Rulíka samotného.“

„Kde je Čtveráček?“ zeptal se z ničeho nic prezident Eman. „Ten prosím stále hledá Peroutkův článek ‚Hitler je džentlmen‘, jak jste si přál, pane prezidente,“ odpověděl kancléř Mlynář.

„Tak ať toho okamžitě nechá a přijde sem. Potřebuji ho zde, neboť mně se třese ruka a všechno bych vybryndal.“

„Ale pane prezidente, já vám mile rád vypomůžu,“ nabídl se kancléř Mlynář.

„Ne ne. Já chci Čtveráčka. Vy, pane kancléři, naléváte příliš pod míru.“ Zaražený kancléř přistoupil k telefonu, ale než mohl vytočit číslo, dveře od místnosti se pootevřely a mezi nimi se objevila hlava hradního mluvčího: „Ano, pane prezidente? Zdálo se mi... Totiž, měl jsem takové nutkání... Chci říci, cítil jsem ve svém nitru, že byste možná, jaksi, momentálně neopovrhl mou přítomností.“

„To se vám zdálo velice správně, Čtveráčku. Obávám se, že teď právě budu vaše služby potřebovat více, než kdy jindy. Pojďte sem, budete mi nalévat. A vy, pane kancléři, můžete pokračovat v té galerii vládních myslitelů.“

„Ano. Samozřejmě, pane prezidente. Takže dále bychom tu měli návrh ministra kultury Germana, který byl zároveň podpořen ministrem pro vědu a výzkum Pavlem Holobrádkem. Podle nich by mešita proroka Mohameda měla mít tvar kříže a být červená. Toto umělecké dílo by mělo znázorňovat symbol mírumilovného spojení dvou náboženství, pečetěný po staletí krví.“

„Tak, Čtveráčku, začíná vám šichta a vypadá to dnes na dlouhý přesčas,“ otočil se prezident Eman ke svému mluvčímu a natáhl k němu ruku s prázdným panákem. Ten byl vzápětí naplněn známým likérem, jehož tradování se datuje od roku 1807, a stejně tak rychle vyprázdněn. Než se hradní mluvčí nadál, doléval znovu. Hradní kancléř se zvednutým obočím přešel pohledem od prezidenta ke své listině a pokračoval dál.

„S červenou barvou souhlasí také komunistka Zetlelová. Nicméně má až hysterické výhrady ke kříži, místo kteréhož zarputile prosazuje hvězdu.“ Prezident Eman jen mávl rukou a zafuněl: „Tohle za paňáka nestojí. Dál.“

„Ehm, ano. Já bych jen hád hekl, můj vážený kolego,“ skočil kancléřovi do řeči duch Václava Hrabela, „že mešita by měla mít tvar shdce, poněvadž phavda a láska opět a vždy, a to podotýkám, zvítězí, že.“

„Upřímně řečeno, jsem tebou mile překvapen, Václave. Čekal jsem, že navrhneš místo srdce půllitr jako symbol hospody, tedy místa, kde se lidé vždy dohodnou. Děkuji za příspěvek. Pokračujte prosím, pane Mlynáři.“

„Bývalý ministr zahraničí kníže Šláfnberg navrhuje, abychom muslimům postavili zámek. On sám prý má dva a spí se mu v nich dobře.“

„Tomu se spí dobře i v parlamentě,“ zamumlal prezident Eman a zazdil svá slova dalším Becherem.

„Se zajímavým návrhem přišel bezesporu bývalý pražský primátor Krém, který doporučil vystavět muslimům mešitu ve tvaru tunelu...“ Hradní kancléř ještě ani nedokončil svou větu, když ta už byla zapita dalším štamprlem.

„Další,“ škytl prezident Eman, což uvedlo zkoprnělého kancléře opět do chodu. „Dále zde máme návrh bývalého ministra financí Kradouska. Ten by se prý vyslovil pro to, aby se našim muslimským bratřím postavila mešita se zařízením moderní chemické laboratoře. Původně jsme se chtěli tímto návrhem skutečně zabývat, jenomže poslanec Kradousek byl prý zaslechnut, jak tajně šprýmoval se svými stranickými kolegy, že by tam místo modlení dříve či později nařídil pálit slivovici.“

„Konečně rozumnej nápad,“ zvolal na půl úst prezident Eman, odložil panáka a natáhl se pro decku.

„Proti tomu se ovšem staví názor ministra vnitra Kopance,“ pokračoval dál kancléř. „Ten po návštěvě Šluknovského výběžku navrhuje postavit mešitu ve stylu paneláku v Chánově, aby prý naše nová menšina zapadla snáze do kolektivu a cítila se co nejdříve jako doma.“

Prezident Eman pokýval skleslou hlavou, kterou se ale najednou snažil vztyčit a jaksi zmateně se otázel:

„Doma v Chánově?“ Kancléř vida, že prezident ještě vnímá, pokračoval dál:

„Aktivista a profesor entomolog Kondička naopak tvrdí, že mešita by měla mít tvar kužele postaveného na špičku. Bezesporu se tím snaží prosadit názor, že je to celé postavené na hlavu.“

Prezident Eman začal klimbat a decka mu vypadla z ruky. Hradní mluvčí Čtveráček jí však pohotově zvedl a naplnil. Právě včas, neboť prezident zalapal po dechu, zamžikal a rozhlédl se. Jeho zrak se upřel k právě naplněné skleničce.

„Tak dál, Mlynáři, ať už to máme z krku.“

„S kontroverzním návrhem přišel další váš bývalý kolega, profesor Václav Kous. Ten tvrdí, že jediné, ale jediné tím pravým tvarem pro mešitu by měla být obří koule. Ta by se prý měla nechat otevřená do té doby, než by se zaplnila všemi přistěhovalci, jež nám byli nařizeni Bruselům vzít do republiky. Poté by se měla ona mešita uzavřít a odvalit až do Bruselu. Náklady na tuto operaci by se měly čerpat z Bruselského rozpočtu.“

Prezident Eman si naklonil hlavu z levé strany na pravou a neříkal vůbec nic. Před očima se mu zjevila obrovská koule, kterou bývalý prezident Kous s vypětím všech sil tlačí po děravých českých silnicích a při tom neohroženě vykřikuje:

„Na Brusel, Vávro, na Brusel!“

Prezidenta z této halucinace probudilo až nešetrné Čtveráčkově zatřepání:

„Pane prezidente, chcete ještě do druhé nohy?“

„Máme tam ještě něco?“ zmohl se na otázku prezident Eman.

„Po pravdě řečeno, už dochází. Ale mohu nechat přinést z hradního sklepa další,“ odpověděl hradní mluvčí.

„Ale né, já myslím další návrhy,“ srovnal věci na pravou míru prezident Eman.

„Ano, pane prezidente. Je zde poslední příspěvek od Tomia Harakiri. Ale nevím, zda by bylo vhodné jej zde prezentovat.“

„Jen do toho, sokole,“ pobídl prezident Eman svého kancléře a naládoval do sebe ještě jednu decku.

„Tak tedy, poslanec Harakira si myslí, že stavba by měla mít tvar dvou půlměsíců s dírou uprostřed. Poněvadž to prý nejvýstižněji vyznačuje směr, kam to všechno vede.“

Prezident Eman ožil: „A pak, že nemáme žádnou fantazii. Tenhle poslední návrh se mi líbí ze všech nejvíce. Jen bych ho malinko zdokonalil a sloučil příjemné s užitečným. Já osobně vidím stavbu mešity jako kosočtverec. A první, koho bych do ní pozval, by byla skupina Pussy Riot.“

